

flag vil komme til at indeholde, til at gjælde i Kjøbstæderne. Et er, om man kan ønske, at der i Kjøbstæderne indføres en lignende Afgang til at forhøje Hundestatten ud over det nuværende Maximum som den, der er i Kjøbenhavn; men et Andet er, om man ønsker samtidig at faae indført de særegne strengere Straffebestemmelser, som Vædringsforslaget til dette Lovforslag gaar ud paa at indføre i det. Da Sagen derfor staar saaledes, at mit oprindelige Lovforslag, der alene indskrænker sig til Hundestatspørgsmaalet, maaste kan blive udvidet til ogsaa at omfatte forskjelligt Andet, saa antager jeg, at det vil blive nødvendigt at fremme denne anden Sag særskilt, idet mindste saa længe som der ikke foreligger nogen Visshed for, at man ogsaa ønskede disse særegne Politibestemmelser udvidede til Kjøbstæderne. — Hvad de foreliggende Vædringsforslag angaar, har jeg tilladt mig at stille et Underædringsforslag til Vædringsforslag Nr. 1, 2det Stykke, idet jeg nemlig foreslaar, at istedetfor at der staar, at Eieren bør erstatte Skaden, „saavidt den lader sig erstatte i Benge, og udrede en Opreisning til den befsadigede Person for Svie og Smerte samt den Lyde, som maatte være fremkommen“, skal man indskrænke sig til at sige, at Eieren bør erstatte Skaden „efter Lovgivningens almindelige Grundfættninger herom“. Grunden til, at jeg stiller dette Underædringsforslag, er navnlig den, at jeg ikke skjønner, at der bør være nogen Forskjel paa Skadeserstatningsreglerne i Kjøbenhavn og udenfor Kjøbenhavn. Derjom Vædringsforslaget bliver vedtaget saaledes, som det lyder, saa vil der opstaa den Anomali, at der kommer til at gjælde andre Regler om Erstatning for den Skade, der foraarjages ved, at en Hund bider Nogen i Kjøbenhavn, end udenfor Kjøbenhavn; det forekommer der mig ikke at være nogen tilstrækkelig Grund til. En Ting for sig er det, at man maaste kan finde det rigtig, at der eksisterer særegne strengere Politibestemmelser og dermed i Forbindelse staaende Straffebestemmelser for Hundehold i store Byer som Kjøbenhavn; men for Skadeserstatningen — som kun skal være Skadesløsholdelse for den Skade, der er lidt, hverken mer eller mindre — er der ingen fornuftig Grund til, at der skal gjælde andre Regler i Kjøbenhavn end udenfor Kjøbenhavn. Skadeserstatningens Diemed er jo kun at holde den, der har lidt Skade, skadesløs for den Skade, han virkelig har lidt, hverken mere eller mindre; det tilkommer ham, men det tilkommer ligesaa vel Folk udenfor som i Kjøbenhavn. Jeg har derfor tilladt mig at stille dette Underædringsfor-

slag, som vil medføre, at denne Anomali undgaas, og at der jaaledes ikke ved Lovforslaget bliver opstillet andre Regler udenfor Kjøbenhavn end i Kjøbenhavn.

Ordføreren (Fischer): Saaledes som jeg ser Sagen, var den Fremstilling, den høitæredede Justitsminister nylig gav af Meningsforskjellen mellem Ministeren og Udvalget, ikke ganske rigtig. Jeg tilstaar, jeg ser den paa en noget anden Maade end den høitæredede Minister. Spørgsmaalet er, saaledes som det staar for mig, ikke, om man nu vil etablere andre Regler end dem, der allerede gjælde, men Spørgsmaalet er meget mere, om man — ved at vedtage den høitæredede Justitsministers Underædringsforslag — skal ophæve en Regel, som allerede under visse Omstændigheder gjælder i Kjøbenhavn. Jeg skal nemlig tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Pl. 4de Oktober 1815, som er gjældende endnu under visse Omstændigheder, nemlig naar der er Hundesygge i Kjøbenhavn, indeholder i sin § 3 Bestemmelser angaaende Erstatning, der ganske svare til dem, som ere optagne i Udvalgets Vædringsforslag, og som den æredede Minister har foreslaaet skulde udgaa. Der staar nemlig i § 3: „Desforuden bør i de foransførte Tilfælde (1. og 2. §) den Skyldige, om Skade er sket, erstatte samme, forsaavidt den lader sig ansætte til Benge“ — det er det Samme, Udvalget foreslaar — „og derhos udrede en billig Opretning til den befsadigede Person for den Svie og Smerte samt den Lyde, som maatte være frembragt“. Hvis man vil læse Udvalgets Forslag, vil man se, at det med nogle Redaktionsændringer er det Selvsamme, der staar der. Saa kommer imidlertid bagefter i Plakaten af 1815: „Men skulde Nogen formedelt sfig Forsømmelse have tilsat Livet, bør den Skyldige, foruden at straffes efter 1. og 2. §, endvidere være Tiltale undergivet til Undggjældelse efter Lovens Grundfættninger“. Der have vi altsaa Lovgivningens almindelige Regler, som bringes til Anvendelse for det Tilfælde, at Nogen har tilsat Livet. (Justitsministeren: Det er jo Straf og ikke Erstatning!) Men det er Lovgivningens almindelige Regler, der her komme til Anvendelse, og det er dem, Justitsministeren vil have anvendt ogsaa, hvor der er Spørgsmaal om Erstatning. Altsaa, Ministeren vil, at den sidstnævnte Sætning her skal gives Anvendelse ogsaa paa det Foregaaende; det sidste Tilfælde, at Nogen har tilsat Livet, lader Udvalget ganske ligge, men mener, at det er ret praktisk, at der gives særlige Regler for den Skade, der her er omhandlet, saa at den, der har